

Crònica d'una hospitalària al 154é pelegrinatge a Lourdes del mes de juny

Ens esperàvem un pelegrinatge trist i desangelat i ha estat un pelegrinatge lluminós en quasi tots els aspectes. Potser anàvem amb pors, amb incerteses i amb inquietuds de com ho faríem si Lourdes seguia inundat, si no trobàvem espais per fer els actes o com aniríem els ànims per tirar-ho endavant. A més, una junta pràcticament nova i el nostre President, operat a Barcelona d'urgència.

No obstant, va ser tot el contrari, des de la primera decisió a Barcelona de fer el pelegrinatge passés el que passés, perquè les persones a qui acompanyem ho esperaven sense desànim. Ells han estat en gran part la força de seguir endavant amb tots els preparatius.

D'altra banda, perquè malgrat que el nostre Sr. Cardenal no va poder malauradament acompanyar-nos, ens va enviar el seu Bisbe auxiliar, que ens va obrir el cor i l'esperit i va compartir amb nosaltres uns dies i unes experiències inoblidables. Sempre recordaré l'estona de veure'l assegut a terra, micròfon en mà, preguntant a una noia què li havia xocat més de Lourdes i aquella resposta: l'agraïment de la gent amb discapacitat o malaltia per les petites coses en que els ajudes. Una lliçó per tots els que hi estàvem presents.

I bé, com no, uns joves voluntaris escolars que el primer dia eren uns nois que quasi no sabien on estaven, i que van saber absorbir ràpidament l'esperit de Lourdes amb un tracte exquisit amb les persones malaltes i discapacitades que acompanyem, amb amor, detall i l'estima precisa, tal i com ens agradaria que passés en cada pelegrinatge.

I també, per sort o per desgràcia, el fet d'haver d'adaptar-nos a altres espais ens va permetre conèixer noves capelles i celebrar actes diferents, com una missa "internacional" preciosa, que vàrem compartir amb els nostres companys de les Hospitalitats de Lleida i Tortosa, i a on a més de les clares i profundes paraules del bisbe de Lleida, vàrem cantar i picar de mans, com a nens grans i petits, tots junts, acompanyats per un grup d'animació meravellós, que va animar i endolcir aquell moment especial.

I una paella diferent, en un lloc diferent -la Cité Secours-, però a la vegada acollidor, a on vàrem donar gràcies a la Mare de Déu de que no ploqués ni fes fred a l'exterior per a que tots els hospitalaris poguessin menjar a l'aire lliure tranquils. Allà també vàrem gaudir d'un espectacle increïble, entre altres, dels balls preparats pels joves, d'una Rafaella Carrà estupenda, dels bojos imitadors del Toni Ronald i d'un Gospel fort i coratjós, preparat en escasses dues hores, repartides en dos dies.

Bé, petites apreciacions personals d'algú que va viure aquest pelegrinatge com un pelegrinatge una mica diferent als altres, per la cohesió i voluntat de tothom que hi va participar, de que tot sortís bé. Tots els hospitalaris i hospitalàries, van respondre com mai, i les persones a les que acompanyem, també, pel que penso que serà un pelegrinatge d'aquells a recordar.